

L'endemà de la nit boja et vas alçar que ja eren les quatre de la tarda amb un mal de cap impressionant. El pis d'estudiants estava buit; tots havien marxat als seus pobles. No recordaves d'entrada gairebé res, si no fos pel soroll d'aquella música màquina que va entrar fins als punts més amagats del teu cervell.

Com et va costat sortir del llit, dutxar-te i ni tan sols et vas vestir. Et vas posar la bata pensant que ja no valia la pena fer més esforç; prou que demà t'esperaven a les 7'45 al treball.

Assegut a la butaca, aguantant amb la mà una cervesa, que pesava virtualment com una tona, vas anar recordant poc a poc aquella nit que va començar a dos quarts d'una i va acabar a les 9 del matí, quan alguna gent ja anava a fer esport. Qui era aquella noia dels ulls verds? No recordes massa què us va dir i que va fer, però et resta una sensació molt rara. I, com et vas emborratxar fins a perdre tota mena de control. Altres coses i situacions no són per explicar-les, mare meva, quina disbauxa !!.

L'endemà de la nit boja, quan ja portes hora i mitja, sol, prenent la tercera cervesa, mig emboirat i buit del tot, no saps com i et poses a plorar. Ni és per cap raó coneguda, ni per dolor, ni per joia, ni estàs emocionat, ni tan sols et sents sol. Plores sense cap per què. És possible que el pas de les hores hagi fet més proper el dilluns, i tota la setmana que comença. Primer el plor ha estat una mica sorollós, després han anat caient les llàgrimes, tot relliscant per la cara, com una carícia dolça, fins que cert pes interior ha anat perdent volum regat pel sortidor dels ulls.

L'endemà de la nit boja cap a les 8 et despertes assegut a la butaca. T'has adormit, i el mal de cap sembla que comença a minvar. Les ampolles de cervesa són a terra. Buides. T'alces. Estires els braços, dius en veu alta: QUÈ HI FAREM!!!.

El que tu no saps, ni en tens ni idea, és que Déu t'ha estat mirant a tothora, abans, durant i després de la nit boja. I si poguessis llegir el seu pensament, ni que no pensa com nosaltres, més o menys entendries un missatge com aquest:

“Menys mal que el meu amor per tu no depèn de com vius, sinó de que el porto a dintre del cor, i t'estimo fill meu. Espero que aquesta buidor t'ajudi a reflexionar que la vida no és més i més del mateix, sinó quelcom molt bell, quan encertis a deixar-te trobar. Mentrestant, i sense que ho sàpigues seguiré tenint cura de tu. Quan assentis el cap possiblement ho entendràs millor. T'estimo.”
